

[Vesterager.]

det uklogt at drive Landbruget sammen til Selvforsvar. Det kan kun føre til, at Organisationsstyrker kommer til at staa over for hinanden, og det er ikke nødvendigt, da Landbruget hellere end gerne vil beskæftige deres Folk hele Aaret rundt og gerne give dem Arbejde, saa de kan føre en Tilværelse, som de kan være tjent med.

Landbruget kan ikke udsætte sig for det, som de trues med gennem Strejke og Lockout, af den simple Grund, at det er levende Ting, de har med at gøre. Over for Industrien kan det være slemt nok, men hvis Lagrene er fulde, kan det undertiden være en Lettelse, at man faar en Lejlighed til at sælge det hele ud, og Maskinerne kan man smøre ind i Vaselin og lade dem staa og hvile lidt. Men Landboerne kan ikke lade deres Korn staa paa Marken, og de kan ikke smøre deres Bossekøer ind i Vaselin og lade dem staa en tre Maaneder og passe sig selv. Derfor er det naturligt, at man har Opmærksomheden henvendt paa, at disse Forhold ordnes paa en saadan Maade, at dette Erhverv virkelig er i Stand til at beskæftige de Folk, som faktisk hører hjemme ude paa Landet, og derfor er jeg ganske klar over det berettigede i, at der i Trontalen henstilles til Erhvervene, at de maa se at beskæftige saa mange som muligt. Jeg tror, at det Ønske er levende i Landbostanden, at den netop gerne vil beskæftige sin Ungdom og derigennem dygtiggøre og uddanne den til virkelig at komme ind i selvstændige Stillinger.

I den sociale Lovgivning er der forskellige Ting, man nok kan forbausnes noget over. Jeg ønsker, at Arbejderne skal have den fulde Ret til at organisere sig og skal have deres Arbejdsløshedskasser i Orden, men jeg kunde have Lyst til at spørge: Kan man ikke forlange, at man virkelig lægger Aarsindtægten til Grund, naar Spørgsmaalet er, om en Familie kan henvende sig om Socialhjælp? Jeg har set, at man i enkelte Bykommuner er gaaet med til at give Socialhjælp til Folk, selv om de har en Indkomst paa op til 2 800 Kr. Det gav mig en Del at tænke paa, ogsaa med Hensyn til Lønningsspørgsmaal. Hvad siger man til alle de mange Tjenestemandslønninger, der ligger under de 2 800 Kr.? Jeg vil blot minde om, at Landpostbude af Klasse A, som dog har en Strækning paa mindst 30 km at færdes, hvordan end Vejret er, har en Begyndelsesløn paa 1 800 Kr., stigende hvert tredie Aar med 150 Kr. til 2 400 Kr. Saa har de ganske vist, det indrømmer jeg, enkelte Fordele, Reguleringstillæg o. s. v.,

men saa maa de ogsaa afgive 5 pCt. af deres Løn til deres Alderdomsforsørgelse, og vi ved af Erfaring — saaledes er Skattevæsenet her i Landet —, at er der nogen, der bliver kraftigt beskattet, er det de fastlønnede; de skal nok komme til at betale til sidste Hvid af deres Indkomst. Hvis man gaar til Klasse B, har de en Løn paa 1 620 Kr., stigende til 2 100 Kr., og endelig har man en Kontoristklasse med 1 500 Kr. aarlig, stigende hvert andet Aar med 120 Kr. til 2 220 Kr. Det er langt mindre end den Indtægt, som Folk kan faa Socialhjælp til. Da vi afsluttede Arbejdet i den sidste Lønningsskommission, var der ca. 6 000 Personer her i dette Land der havde en Løn af 1 800 Kr., stigende med 4 Gange 150 Kr. til 2 400 Kr. Derfor siger jeg, at der skal være en lille Smule Mening i det hele. Man kan ikke paa den ene Side have en Husmandsstand, der maa arbejde med Hustru og Børn for at faa det nødvendigeste Udkomme, og paa den anden Side en Tjenestemandstand, der er nede paa Lønninger, der ligger langt under det, som Socialkontorerne har Lov til at give Tilskud til, hvis nogen kommer og beder om Socialhjælp. Det er en usund Lovgivning, der tillader, at man tager et Menneskes fulde Arbejdskraft og giver ham en Løn, der ligger under det Beløb, som tillader et Tilskud i Form af Socialhjælp. Hvis vi skal ind under nogenlunde sunde og rimelige Forhold, maa vi tage alt dette op til virkelig Behandling, saa man kommer til Bunds i disse Spørgsmaal. For det første et Skattesystem, der udrydder Opsparingslysten i et Folk, og for det andet en Sociallovgivning, der gør det muligt for Folk med Aarsindkomster, der ligger over Tjenestemandslønninger, at faa Socialhjælp, fremmer ikke sunde Forhold i et Samfund.

Til Slut vil jeg gerne sige et Par Ord til den højtærede Undervisningsminister. Den højtærede Undervisningsminister har udsendt et Cirkulære angaaende Ordenen i Folkeskolen. Det skal jeg ikke gøre mange Indvendinger imod, det er for saa vidt interessant for mig at se, at meget af det, som jeg har kæmpet for gennem Aarene, nu synes at skulle komme nogenlunde til sin Ret — den Udvikling skal jeg ikke bebrejde den højtærede Minister. Nu er man blevet klar over, at det gælder om at styrke Børnenes Karakter, samtidig med at man giver dem nyttige Kundskaber. Man er blevet klar over, at man maa understrege Betydningen af Lærerens Personlighed og hans Eksempel og det gode Samarbejde med Hjemmene. Og endelig er man klar over, at